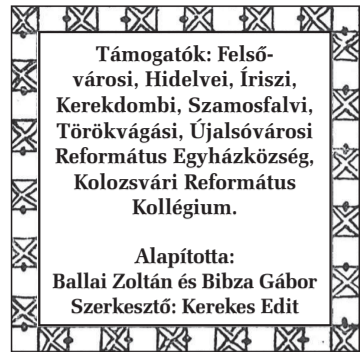

REFORMÁTUS HÍRADÓ

XI. ÉVFOLYAM 1. SZÁM

Támogatók: Felsővárosi, Hidelvei, Íriszi, Kerekdombi, Szamosfalvi, Törökvágási, Újalsóvárosi Református Egyházközség, Kolozsvári Református Kollégium.

Alapította: Ballai Zoltán és Bibza Gábor
Szerkesztő: Kerekes Edit

Gere Ildikó üzletasszony-presbiter: Bajnok akarok lenni!

Gyermekeivel akart minőségi időt a másnap anyagi gondjainak fenyegetettsége nélkül, így hát hosszú évek céltudatos munkájával virágzó vállalkozássá fejlesztette értékesítői foglalkozását. Közben küzdött az élet adta próbatételekkel, hihetetlen lendülettel véve az akadályokat, legyen az halál, dupla munkahely, válás, adósság, nagy műtét. „A kitűzött célok adtak erőt továbblépni, tudtam, hogy ez csak egy időszak, amit ki kell bírni, és utána más lesz. A jövőbe vetett bizakodás adott hitet és reményt, hogy tovább tudjak dolgozni.” Gere Ildikó gyerekkora óta érzi a közösséghez tartozás lényegét, így bárhol laktak (Bánffyhadon, Kolozsváron több helyen is), tagjai voltak az ottani gyülekezetnek. Néhány évvel ezelőtt a törökvágási gyülekezet presbiterre választotta. Bajnok akar lenni, aki Isten segítségével és az ajándékba kapott hittel és hálával bajnokokat nevel: akár saját gyermekei, unokái, akár a gyülekezet fiataljai azok. Ildikóval a hit ajándékáról beszélgettünk, küzdelemről és sikerélményről, életről és csodákról.

Nem az számít, amit elvesztettem, hanem ami megmaradt

■ Kalotaszentkirályon született és 17 évig biztosítóügynökként Bánffyhadon dolgozott. Minőségi életet szeretett volna családjának, gyermekeinek, és tudta, hogy ehhez több pénz és több idő szükséges. Ezt az akkori munkahelye nem tudta biztosítani. Sok pénzt keresett, mert sokat is dolgozott, viszont akkor

nagyon kevés idő maradt a gyerekek nevelésére.

– Sosem szerettem, hogy a gyerekeket ne az anya, a szülő nevelje, hanem fizetett alkalmazott vagy a nagyszülők. Ez volt a szikra, ami elindított ebben a vállalkozásban. A biztosítóügynöki szakmát addigra megszüntettem, sokszínű volt, sok ember-

rel találkoztam, és nagyon szerettem az embereket, azt éreztem, minden ember valami újat adott hozzá az életemhez. Meg is fogalmazódott bennem, hogy erőforrásaim fogytán akarok-e én még valami mást is a munkahely, család, két gyerek mellé. Mégis folytattam, mert láttam, alkalmazottként soha nem tudom azt el-

érni, amit egy vállalkozás vezetőjeként. Ez sokkal több felelősséggel jár és a komfortzónából is kimozdított, sokszor késő éjszaka dolgoztam, hogy a munkahelyen is meg tudjak felelni, a családban, gyereknevelésben és vállalkozásban is helytálljak.

FOLYTATÁS A 7. OLDALON

Felocsúdó világ, feltámadó remény

■ Ma minden összefolyik. Egyszerre tombol a múlt, a személyes és a történelmi, a jövőtől való félelem, a vágyott tervek. A kényszerű leállás tette ezt. A visszahúzódó barátok, a megfoghatatlan gyülekezet. Ma mindenkinél egyformán rossz. Modern világunk nagypénteke ez. Megváltói szenvedés nélkül. Talán mindent elért már a változatlan ember. Technikában, sebességben a sci-fi a mindennapok valósága lett. Közben képernyőbe merülten reméljük, hogy kitisztul felettünk az ég. Elsötétült a LED-es ragyogás. „En Iste-

nem, én Istenem, miért hagytál el engemet? Távol van megtartásomtól jajgatásomnak szava”. (Zsolt 22,2) Nyilván hosszabb gyógyulásra kell berendezkedni. Talán most jobban értjük, hogy Krisztus egész élete szenvedés volt, nem csak a kereszthalála. Most hogy testünk-lelkünk egyszerre szenved, talán jobban értjük Őt is. Mert eddig úgy éltünk, mintha „sose halnánk meg”. Ma viszont tehetetlenül kísérjük szeretteinket az életben maradás küzdelmében, remélve, hogy nem veszítünk el senkit, mi pedig kivételek leszünk, és nem kell egy mindent elsöprő láthatatlan ellenség áldozatának lenni. Ezen a húsvéton még biztosan nincs vége a küzdelemnek.

Most az Isten türelme időt ad a világnak a feltámadás ajánlatát fontolgatni. Észrevétlenül elmelkedéssel és imádsággal telik meg a magány. Isten örök létéből drága, mély percek kapunk ajándékba. A számvetés perceit. Megzavartan, az ösztönös pörgésben mintha valami más is kezdene kibontakozni. „Serkenj föl, a ki aluszol és támadj fel a

halálból, és felragyogott tenéked a Krisztus.” (Ef 5,14) Közvetlen utak helyett megtagadva a magam módján való hit csalóka istenképűségét, a hirdetett ige valósággá kezd lenni. Mert így volt kedves annak, aki elrejtette ezeket a bölcsék és értelmeselek elől, de megjelentette kisdedekeknek (Lk 10,21). Összeroppantott világunk újjászületésének pillanatai lehetnek ezek, amikor gyermekei hittel kiáltjuk: kell hogy legyen feltámadás. Nekünk is, másoknak is, a teljes világnak. A Szentlélek munkája által mindez valósággá válik. Magányról magányra, imáról imára hordoz minket a mindenség ura, akinek a kezében még az ellenség is áldássá lesz. Ő jóra tudja fordítani mindazt, amit e siralomvölgyben reám bocsát. „Hiszem, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus örökkévaló Atyja, aki a mennyet és a földet, minden benne lévővel együtt semmiből teremtette, és azokat örökkévaló tanácsával és gondviselésével fenntartja és igazgatja: énneked az ő Fiáért, a Krisztusért Istenem és Atyám; ezért úgy bízom öbennem, hogy sem-

mit sem kételkedem afelől, hogy mind testi, mind lelki szükségeimre gondot visel, sőt még mindazt a rosszat is, amit e siralomvölgyben reám bocsát, javamra fordítja; mivelhogy ezt megcselekedheti mint mindenható Isten, s meg is akarja cselekedni mint hűséges Atya.” (HK: 26) Góg azt hinni, hogy Isten rólam sem feledkezik meg? Újra szótlanná lettem, hogy Ő beszélhessen. Aki úgy vezette pajkos iskolását, mint egy soha el nem fáradó tanító néni. Mondhatok róla bármit, akkor is ott van, elérhető közelségben, hogy reményt adjon, hogy hinni tanítson, hogy aztán ezzel az erővel harcoljak kicsiny világomért, ahol minden gesztus, szó tavasszá és gyógyulássá érleli a reményt. Mert ahogy a vírus láthatatlan, de valóságos, úgy valóságos Isten minden ígérete, amelyet gyermeki bizalommal egyéni és közösségi életvitelünk alapjává teszünk. A feltámadásba vetett hit a keresztyén embernek alapszükséglete.

Dr. Máté István
szászfenesi lelképásztor

Új kezdet négyféle feltámadással

A Krisztus feltámadására történő emlékezés mindig új kezdetet a hitben élő ember számára. A fájdalommal, félelemmel teli földi lét, amely az elmúlás, megismételhetetlenség tudatában csak árnyéknak tűnik, az örök élet láthatárán nyer új értelmet.

Mindennapi bűneinkbe süllyedünk, haldoklunk a járvánnyal és társadalmunkkal együtt testben és lélekben, ez alatt társaink észrevétlenül távoznak közülünk. Még a kegyelet legcsekélyebb rezzenése is karanténba zárul. Az emberség gyors léptekkel, mégis észrevétlenül elidegenedik önmagától, és mi ezt élő közvetítésben nézzük minden este a „médiadobozt” bámulva. Maréknyi porként fut ki kezünk közül elmúló világunk minden emléke. Gyorstalpalásos homokművészekként próbálunk mosolygós arcot varázsolni az egyre apróbb törmelékből. Döbbenet vesz erőt rajtunk.

A természet is várakozik, késésben van, mintegy jelezve az együttérzést az emberekkel az egy év karantén, beártságot okozta szenvedésért.

Minden cselekedetünk partizánakció önmagunkkal szemben, ha élni akarunk, dolgozunk, segítünk, mentünk, gyógyítani próbálunk vagy éppen vigasztalunk. Mintha az égiek is hátat fordítottak volna nekünk. Ez az ára mindannak, amit tettünk?

Ebben az alélt állapotban sejlett fel a Kolozsváron és környékén hagyományos virágvasárnapi konfirmáció alkalomával a Heidelbergi Káté tanítása szellemében: „Jézus Krisztus tulajdona vagyok”. Történhet bármi, „Krisztus feltámadása a mi feltámadásunk biztos záloga”.

Ma az új kezdetre, Jézus Krisztusra, a feltámadottra van szüksége a hívőnek, jobban, mint valaha. Ez lendít át a járványon és ad tartást az előttünk álló újjáépítéshez. A feltámadást várjuk, testi és lelki, egyéni és társadalmi értelemben. Hisszük, hogy minden újraeled a hit által azok számára, akik életben maradnak, és a járvány előtti világ romjain új, élhetőbb világot építhetünk.

Dr. Bibza Gábor
esperes

Harmónia a zenében és az emberben

Interjú dr. Visky M. Krisztinával, a Tóközi Református Egyházközség „orvos-kántorával”

Egy orvos, aki kántor? Vagy inkább a kántor, aki orvos? Dr. Visky M. Krisztináról, a Tóközi Református Egyházközség kántoráról mindkettő elmondható. A kántorságot fiatalon kezdte, majd négy gyermek édesanyjaként úgy döntött: orvos lesz belőle. És nemcsak eldöntötte, hanem meg is valósította az álmát: elvégezte a kolozsvári orvostudományi egyetemet, ahol kétféle szakosodást szerzett. Azóta orvosként tevékenykedik, miközben a kántori teendőket is ellátja. Szerinte a kántori teendők és az orvosi hivatás kiegészítik egymást. Orvosként arra figyel, hogy az általa ajánlott kezelés harmóniában legyen a beteg szervezetével, kántorként pedig a zenei harmónia megteremtésén fáradozik. Szakmai eredményeiről, több évtizedes házasságáról, négy fiáról és unokáiról szerényen számolt be. Úgy érzi: nagyon sok áldást kapott Istentől, amiért egész életében hálás és Őt szeretné szolgálni.

NAGY-HINTÓS DIANA

– Mennyire volt jelen gyerekkorában a zene, főleg a komolyzene?

– Aradról származom, ott születtem. Mindkét szülőm zenész volt: édesanyám zongoratanár és korrepetitor a népművészeti iskolában, édesapám pedig énektanár volt ugyanott. Apám a tanárkodás mellett énekelt is, szólókat a filharmóniában, amikor erre szükség volt. Én zeneiskolába jártam Aradon zongora szakon, később oboa és zongora szakon. A zeneiskola után lettem egy egyházmegyei kántorvizsgát. A sikeres vizsga után egy évet kántor voltam az aradi református templomban, majd három évet az evangélikus templomban. Később lelkész férjemmel, Visky Péterrel Maroscúcsra, Fehér megyében szolgáltunk. Időközben Kolozsvárt sikeresen lettem az egyházkerületi kántorvizsgát. 1991-ben költöztünk Kolozsvárra: én az Alsóvárosi Református Egyházközségnél, azaz a Kétágú templomban kántorkodtam. Innen a németországi Tübingenbe vezetett az utunk, ahol a férjem ösztöndíjat nyert el. Ott én is elvégeztem az egyetem gyakorlati teológia fakultásán két évet egyházzene szakon. A Fehér megyei szolgálat ideje alatt Maroscúcsra három gyermekünk született, míg a negyedik Kolozsváron 1991-ben.

– Mikor került a Tóközi Református Egyházközségbe?

– Rövid ideig voltam a Kétágúnál: 1995 tavaszától átkerültem a Tóközi Református Egyházközségbe. Szép lassan kialakult a munkafolyamat, átvettem a kántorkodást, vezényeltem a gyülekezet kórusát. Előtte Kozma Gizella, az előző tiszteletes asszony foglalkozott kórusal, de nem folyamatosan. 1995-ben újjáalakult a kórus. Alighogy elkezdtek az éneklést, testvérgyülekezetünk, a Drezda melletti radebeuli egyházközség meghívta kórusunkat. Szűk egy év alatt nagy feladat volt „összszerezni” a kórust, hangminőséget létrehozni, csapatot kialakítani, megtanítani az énekkarnak egy fellépésre elegendő repertoárt. A 25-30 tagú kórusban minden nemzedék képviseltette magát, mivel hogy gyülekezetünk elég fiatal gyülekezet volt. Az embereket motiválta, hogy konkrét célunk volt, nagyon lehetett dolgozni velük. Remélem, az akkori kórus tagok most is szép élményként emlékeznek mind a felkészülésre, mind a koncertre. Folytattuk a kórusmunkát: főleg ünnepeken szerettünk fellépni, de volt csomó kiszállás-meghívás más gyülekezetekbe is. Ezek voltak

a tevékenységeink. Az ilyen felkészülés egyrészt értelmet ad a kórus munkájának, mert dolgozunk egy csomót, de más gyülekezetrel való ismerkedésre, kapcsolatteremtésre is lehetőséget nyit. A kórus tevékenységét évadokra osztottam, ami nagyjából megegyezik egy tanév időtartamával. Nagy szomorúságunkra, tavaly március óta a járvány miatt szünetel a kóruséneklés. Az 1990-es években volt az egyházközségnek gyerekkórusa. Létrehoztunk egy felvételt is *Kicsi katicabogár* címmel, ahol a tóközi

lettek, 2003-ban eldöntöttem, hogy felvételizem a kolozsvári orvostudományi egyetemre. A felvételi sikerült, és elvégeztem az általános orvosi kart. Jelenleg allergológus és diabetológus szakorvosként dolgozom, de mivel annyira szeretem a zenét, folytatom a kántori tevékenységem is.

– Hogyan fér össze az orvosi szakma gyakorlása a kántori tevékenységgel?

– A kóruspróbát akkorra időzítjük, amikor mindenkinek van ideje. Általában olyankor, amikor az emberek már befejezték az aznapi munkahelyi tevékenységüket. Nem könnyű egyeztetni, de megoldható.

– Lelkileg mit adott ez a két szakma? Kiegészítik egymást?

– Egyértelműen. Számomra az orvosi tevékenységben nagyon fontos, hogy az általam előírt kezeléseket harmóniában legyenek az emberi szervezettel működésével. A harmónia nagyon is jelen van a zenében is. A zenével kapcsolatos tevékenység során kialakult ben-

– Előfordul, hogy a kórustagok vagy a gyülekezeti tagok orvosi tanácsot kérnek öntől?

– Persze. Főleg a járvány kitörése óta fordultak hozzám gyakran, akár online is a betegek.

– Családjában van-e más zeneész, házi muzsikálás?

– Említettem, hogy én is zeneészcsaládban nőttem fel. A szülők révén volt családi zenekar, kórus, állandóan zenéltünk. A saját családomban minden gyermekem zenélt valamilyen szinten. A legnagyobb fiunk kezdetben filmrendezőnek készült, el is végezte maximális sikerrel az egyetemet, de aztán átképezte magát IT-szakembernek. Ezt megelőzően azonban, mivel szeret főzni, szakács is volt néhány hónapon át. Második fiunk a filmrendezés mellett maradt, úgy döntött, Kölnben mesterizik filmrendezésből. Kölnben született két kislánya, most várják húsvétra a harmadikat. Harmadik fiunk műépítész lett. Legkisebb fiunk zenetanár, de a „szíve csücs-

és a kántori munkában mindkettő benne van.

– Milyen a kapcsolata a lelkészekkel, presbiterekkel, az egyházközséggel?

– Jól érzem magam közöttük, nem is lehetne másképp csinálni.

– Gyakran panaszkodunk fáradtságról, kiégettségről. Ennyi tennivaló közepette önre ez nem jellemző? Vagy ha igen, mit tesz ilyenkor?

– A fáradtság, a kiégtség létező állapot. Az egészséges életmód azonban nagyon tudja maximalizálni az ember teljesítő-képességét, a jó közérzetet, a kiégés elkerülését. Az egészséges életmódot én orvosilag határozom meg. Mi az, amit tehetek, miként táplálkozzam ahhoz, hogy jól éljek, hogy a szervezet biokémiai folyamatai ideálisan működjenek? Ezt gyakorlom a gyógyászatban is. Facebook-oldalomon meg szoktam osztani az immunológiával, a diabetológiával, életmóddal kapcsolatos eseményeket, táplálkozási tanácsokat is. Készülök nyitni egy honlapot, ahol ezeket részletesen leírom. Akik hozzám fordulnak, azok esetében az immunológián belül nemcsak az allergiákkal próbálok foglalkozni, hanem a teljes immunrendszer megerősítésével. Az erős immunrendszer aztán le tud küzdeni más betegségeket, amelyekkel egy-egy páciens küszködik. Az immunrendszer megerősítését célzó tanácsokat kombinálva az életmódot érintő és a táplálkozási tanácsokkal, kialakul az összkép. A szervezet egészét próbálom figyelembe venni. Mi az, ami gyógyulást, jó közérzetet tud hozni? Ha a szervezet megkapja az ideális „üzemanyagot”, a biokémiaileg és biofizikailag megfelelő minőségű tápanyagokat, akkor az immunrendszer nincs feleslegesen leterhelve, és a jó minőségű „építőanyagokból” megalkotja saját molekuláit, „fegyvereit”, amelyekkel küzdeni tud az akut vagy krónikus betegségekkel szemben, vagy akár meg is előzi azokat. Az emberek gyakran hangoztatják, hogy gyenge az immunrendszerük. Kevésbé hiszem, hogy a gyenge immunrendszer a gond. Az esetek legnagyobb többségében nem az a probléma, hogy gyenge az immunrendszer, hanem az, hogy feleslegesen leterheljük más „feladatokkal”.

– Mit tud ajánlani fiatal kántoroknak, akik most kezdik ezt a pályát?

– A kántorkodást, de más tevékenységet is csak teljes szívvel, odaadással lehet végezni. A kántorságnak megvan a lelki oldala is, ami része ennek a hivatásnak, ezzel is az Istenbe szolgálni. Azon túl technikailag nagyon fontos a kántorkodásban a gyakorlás, továbbfejlődés mind az orgonálásban, mind a kórusal való munkában, a csapattételekben.

– Van-e valamilyen hitvallás, elv, amellyel sikerül végigmenni az élet nehézségein?

– Az életem alapja az Istenbe vetett hit, bizalom, az Istennel való járás. Úgy érzem, nagyon sok áldást kaptam Istentől, amiért egész életemben hálás vagyok és Őt szeretném szolgálni.

VISKY PÉTER

Négygyermekes anyaként lett orvostanhallgató a tóköziak mára allergológus-diabetológus kántora

zi gyermekkoros gyermekdalokat énekelt. Ez a kórus a 2000-es évek elejéig működött.

– Van-e valamilyen szép emléke az ifjúsági kórusokkal való foglalatosságról?

– Az alsóvárosi és a tóközi egyházközségben is foglalkoztam gyermekkorossal, ifjúsági kórusal, egyetemista kórusal. Ez utóbbi a Hangvilla nevet viselte. Szép eredményt értünk el a hangképzés, a zenei előadásmód szempontjából és a zenei ismeretek terén is. Több kolozsvári gyülekezet meghívásának tettünk eleget, énekeltünk az ottani istentiszteleteken. Felléptünk a bukaresti magyar református gyülekezetben, az ország más gyülekezeteiben, de voltunk Miskolcon és Szegeden is. A Hangvilla hozzávetőlegesen huszonöt tagot számlált. Mivel tagjai egyetemisták voltak, állandóan változott az összetétel: kórustagok jöttek, kórustagok mentek. Olyan is előfordult, hogy egy-egy kórustag esküvőjére is meghívtak minket énekelni. A kórustagoknak többször szerveztünk nyári táborot vagy közös szilvesztert.

Amikor gyermekeink a tanulás szempontjából is önállóbbak

nem az az érzékenység és odafigyelés, hogy a kórus tisztán intonáljon. Ez igen jól működik a gyógyászatban is: mindig ügyelek arra, hogy a kezelés összhangban legyen a páciens szervezete működésével. A második szakot, a diabetológiátáplálkozástudományt tulajdonképpen azért végeztem el, mert azt láttam, hogy a jelenlegi civilizált világban élő ember nagyon ki van téve a krónikus megbetegedéseknek. Már az első szak révén is láttam, hogy az allergiás betegségek nagyon elszaporodtak a világban az utóbbi 20-30 évben. Hasonlóképpen megnőtt általában a krónikus betegek száma is. Utánakutakodtam, mi ennek az oka. Arra a következtetésre jutottam, hogy az allergiás és a krónikus betegségek gyakorisága nagyon is összefügg a civilizált világ életmódjával és a táplálkozással. A táplálkozás oldaláról is meg kell közelíteni a betegséget, és a megfelelő táplálkozás előírásával vissza lehet adni a szervezetnek a harmóniáját. Kilenc évet dolgoztam állami kórházban, most pedig magánrendelőben fogadom a betegeket.

ke”, amikor együttesben gitározik vagy zenét szerez. Jelenleg azon gondolkodik, hogy elvégzi a mesteri tanulmányokat zeneszerzés szakon.

– A zene jótékony hatásáról könyvtárnyi irodalom született. Önnek mit ad lelkiileg egy-egy zenei meghallgatása?

– Természetesen lelki nyugalom tölt el, azaz „harmónia”, felüdítő, amikor zenét hallgatok, de még inkább érzem ezt, amikor magam zenélek, akár orgonálok, zongorázom vagy kórust vezetek.

– Van-e kedvenc zeneszerzője, zeneműve, akit/amit gyakran meghallgat?

– Szeretem a preklasszikus, klasszikus, romantikus, modern zenét, de nagyon szeretem a francia zeneszerzők – César Franck, Charles-M. Widor, Francois Couperin – orgonaműveit játszani és hallgatni.

– Mennyire érzi azt, hogy a kántorság is hivatás, sőt lelki elhivatottságot igényel?

– Számomra nyilvánvaló, hogy a kántori tevékenység is hivatás. Maga a zenélés mindig is a részemet képezte. Ugyanakkor szeretek emberek között lenni,

Gere Ildikó üzletasszony-presbiter: Bajnok akarok lenni!

FOLYTATÁS AZ 5. OLDALRÓL

– Elsősorban a férjemmel építettem a vállalkozást, a gyerekek még kicsik voltak, 23 éves fiam egyidős a vállalkozással, a lányom kislány volt, amikor elkezdtem, a nagyszülők segítségével ezt nem lehetett volna felvállalni. Az elején nem fogadták nagyon könnyen ezt a döntésünket, de ahogy telt az idő, és pénzt kerestünk az üzletből, ez megváltozott. Elkezdtek bátorítani, anyukám mindig mellettem volt, amikor nehézség adódott, anyósom is mindig biztatott. Isten segítségével be tudtuk vállalni. Négy évig dolgoztam párhuzamosan, amikor elérkezett a pillanat: felmondtam a munkahelyemen. Addigra a vállalkozásból származó bevételem jóval meghaladták fizetésem, így az időmet is másként tudtam beosztani, több idő jutott a gyerekekre, és ez jó érzés volt.

– *A hit nemcsak ott hever a fűben, hogy aki véletlenül éppen arra sétál, megtalálja. Bár sokszor egy konkrét pillanathoz, történéshez köthetjük, utólag felismerhető, hogy a hit ajándéka többnyire hosszabb folyamatnak a része, ahol helye van a kételkedésnek, vívódásoknak, ahol sok a kérdőjel, és a válaszok nem jönnek azonnal, vagy nem mindig olyan választ kapunk, amire vártunk. Ildikó milyen kérdéseket fogalmazott meg és azokra milyen válaszokat kapott?*

– Konfirmálásom előtt hat hónappal apukám meghalt. Tizenöt évesen ezt nagyon nehéz elfogadni, azt éreztem, mindennek vége. Valami akkor azt sugallta, kezdjem el olvasni a Bibliát. Konfirmációi előkészültre jártunk, nagyon szerettem az énekeket és a zsoltárokat is olvastam, engedtem a sugallatnak, minden este olvastam a Bibliát és ha nem is értettem, de éreztem, hogy a lelkemet megnyugtatja. Akkor nem értettem, mi történik, még nem tudtam fel fogni. Konfirmálás után is rendszeresen jártam a közösségbe, ott úgy éreztem, nem vagyok egyedül, mindent könnyebb elfogadni. Sajnálta, főként az idősek, mert csak anyukámmal és a húgommal maradtunk. Mindig megvolt bennem az érzés, hogy nem akarok áldozat lenni, akit sajnálnak. Nem vagyok áldozat! Bajnok vagyok, akiben ott az akarat, az erő, a bátorság, hogy felvállalja azt, amit akkor még nem ért. Ma már tudom, hogy akkor ez Isten ajándéka volt, vigasz abban a helyzetben.

Később családomban lett, gyerekeim születtek. A sok munka, a vállalkozás mellett lassan abbamaradt a Biblia olvasása, templomba sem jártam rendszeresen. Hitéletem az esti Miatyánkra korlátozódott, de a fáradság miatt sokszor ebbe is belealudtam. Eltérültem. Kapcsolatom a férjemmel megromlott. Amikor megtudtam, hogy válni akar, ugyanazt éltem át, amit apukám elvesztésekor. Emlékszem, imádkozva felnéztem az égre és a miértekre kerestem a választ. Egy gondolat ugrott be akkor: azonnal vegyem elő a Bibliát. Nagyon érdekes, a Jób könyvének könnyekkel átázott részénél nyitottam ki akkor. Nagyon sokszor elolvastam, kerestem, mit üzen nekem az Úr. Akkor sem értettem mindent, de a templomban kerestem a lelkészek társaságát, hogy beszélgethessünk. Akkor ott eldöntöttem, hogy bármi is történjen velem az életben, a hitem és az Istennel való kapcsolatomban lesz az első helyen. Nagyon megszerettem Máté evangéliumából a 6. rész 33. versét: „keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadtnak néktek”, „ne aggódjatok a holnapért!” Most már tudom, hogy Isten időzítése tökéletes, ő sosem siet és nem késik! Most sem akartam áldozat lenni. Ott volt a két kiskorú gyerek, adóságunk is volt, mert építkeztünk, amire nem voltunk anyagilag teljesen felkészülve, a vállalkozás felelőssége is nyomta a vállamat. Akkor úgy éreztem, ez kicsit sok, de azt is tudtam, hogy megújul

az erőm, és fel kell állnom, továbbmenem, példát mutatnom a gyerekeknek. Ezután már csapatként tudtunk működni, még ha ők csak gyerekek voltak is. Csodák jöttek az életembe. Ezekről nehéz beszélni... Például Júlia kereste a társaságot, kereste az apát, ezért el-eltűnt otthonról, és a fiammal maradván nem tudtam, mit csináljak, mert nem tudtam róla semmit. Elkezdtem imádkozni, és olyasmik történtek, hogy ahogy befejeztem az

A fiatalok tele vannak értékekkel, segíteni kell nekik, hogy ezt felszabadítsák!

imát, Júlia csengetett. Ezeket megélve a hitem erősödött. Megértettem, hogy életünkben a keresztiek olyanok, mint a kottában: felemelnek!

Eltelt azóta több mint 15 év. Reggel a Biblia olvasásával kezdem a napot, emiatt hála tölti el a szívemet, és ebben a nehéz periódusban is kiűzi a félelmet és aggodalmat. Ez nem ment kezdettől fogva könnyen, de a vállalkozásban tanultak és az elmúlt évek tapasztalatai megerősítették meggyőződésemet, hogy szokásainkkal és gondolatainkkal a jövőnk is befolyásoljuk. Amikor a Bibliát olvassuk, olyan, mint amikor fény vetül egy gyémántra, ahogy lassan forgatjuk, mindig másik oldalát látjuk a szépségének. Nehéz időszak volt, de a nehéz időszakok után sokkal erősebben állunk fel. Én bajnokként akartam felállni, az Úristen adott is lehetőséget, hogy ez megtörténjen. Nem tudtuk, de ez a gyerekeket is megerősítette. Mindig emlékeznek a közös imára, amit akkor elindítottunk a családban: „emlékszel, anya, amikor ott, a nappaliban lefekvés előtt együtt imádkoztunk...” Akkoriban sokat beszélgettünk, most van hova visszatérjenek, emlékeznek, hogy ez nagyon jó erőforrás, amire mindig rá kell csatlakozni.

– *2014-ben a törökvágási gyülekezetben presbiterre választották.*

– 2014 is nehéz év volt a családomnak. Lányom tragikus balesetben elvesztette első férjét, a presbiterre választás pont erre az időszakra tevődött rá. Felkértek, elgondolkodtam rajta. Minden döntésem előtt imádkozom, és bevillant, hogy ha Isten, aki embereken keresztül beszél, ezt kéri tőlem, és ha a lelkész és a közösség úgy látja, hogy erre méltó vagyok, némi félelemmel bár, de vállalom. Úgy néz ki, hogy szeretem ezt a felelősséget. Beválasztottak a pénzügyi bizottságba is, hálás vagyok a közösség bizalmáért, még ha eleinte kevesebb időm is jutott a feladatokra. Ahogy Jézusnak a tanítványaira, ugyanúgy szüksége van a lelkésznek is a presbiterekre csapatban dolgozni, tervezni. Csodálatos templomunk van, hatalmas munka vezetett ide, de ezt a templomot meg is kell tölteni lélekkel. A presbitériumban mindenkinek megvan a maga helye, egyikünk sem nagyobb a másiknál, csak épp más szolgálatot tölt be. Ezt fel kell ismernünk. Vá-

lalkozóként felismertem az egyház támogatásának a fontosságát. Visszaadni Isten számára a tizedet, számomra fontos, hiszen semmink sem lenne, ha nem tőle lenne. Ezt nem csak akkor kell megtennünk, amikor vállalkozásunk sikeres, vagy életünk nagyon jól működik pénzügyi szinten, a kicsiből is fontos az adakozás. Szívügyem a fiatalok lelki élete. Hétéves unokám, Dávid kisgyerekkorától eljárat a gyermek-istentiszteletre, val-

talság, akik tele vannak életcéllal. Ha nagymamaként tudod segíteni a gyerekeidet, unokáidat nem feltétlenül anyagiakkal, hanem beszélgetésekkel, bátorítással vagy ötletekkel, ettől fontosnak érzed magad, ez nagyon jó motiváció és ezzel mindennap találkozom. A reggeli Biblia-olvasással a hálát szóban is megfogalmazom, így lelkesen indítom a napot. Amikor hálával telik el a lelkem, nincs időm azzal foglalkozni, mi rossz az életemben, mi a nehézség, az elfoglaltságot, milyen dolgokat tudok még megvalósítani.

Isten és a hit mellett kiemelkedően fontos életemben a család. Szerepek minőségi időt tölteni a gyerekeimmel, beszélgetni, kirándulni, utazni. Próbálok megkönnyíteni 77 éves anyukám életét, aki Kalotaszentkirályon lakik, nagyon sok közös ebédet szervezünk, beszélgetünk. Ha tornyosulnak is a gondok, imádkozom, Istenben bízom. Nagyon szeretem Pál apostolnak a Filippibelihez írt levele 4. részének 13. versét: „Mindenben van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít” – ez segít, hogy jobban tudjak arra fókuszálni, amit épp végzek vagy ami fontos. Szintén a Filippibelihez írott levélben van egy másik kedves idézetem: „Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor háláadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt.” Próbálok mindig hálával visszatekinteni a múltamra, szennvedéllyel élem a jelent és odafigyeléssel és bizalommal nyílik meg szívem a jövő előtt. Tudom, hogy ez Isten ajándéka és kegyelme. Nem az számít, amit elvesztettem, hanem ami megmaradt, és ha Istenben megmarad, bármit újra lehet kezdeni. Ha becsukódik egy ajtó, Isten mindig megnyit egy másikat, vagy egy ablakot, és mindig körbevesznek olyan emberek, akik által segít!

– *Elég komoly műtéten esett keresztül, ebben hogy érezte Isten jelenlétét?*

– Nem akartam elfogadni a diagnózist és a műtétet. Fél évig próbáltam elkerülni, reméltem, hogy gyógyszeres kezeléssel megoldható, sokat imádkoztam a gyógyulásomért, a jövőért. Egy nappal a műtét előtt megtudtam: akkora a ciszta, hogy valószínűleg a tüdőmből ki kell vágni, el kell távolítani egy lebenyt vagy többet. Magamat is meglepve nagyon pozitívan fogadtam, mert nem hittem, hogy erre szükség lesz. Annyira azt éreztem, hogy „oké, lehet, hogy ti ezt így gondoltátok, de én biztos vagyok benne, hogy minden jó lesz és ami jön, fel kell vállalni”. Szobatársaimmal este közösen imádkoztunk, mindenkit bátorítottam, nyugodtan tudtam aludni. Amikor szólítottak a műtétre, bátran mentem, az ima ereje és a hitem megerősített. Műtét előtt azt mondtam Istennek, hogy amikor felébredek, annyira hálás leszek mindenért, az életemért, az egészségemért, és erre a mai napig próbálok emlékezni. Istennek hála nem kellett a tüdőmből eltávolítani, az orvos csodálkozott, hogy napról napra mennyire javulok, felgyógyultam.

– *Milyen tennivalókat, terveket tartogat ez a hét?*

– Húsvétra készülve részt veszek a bűnbánati istentiszteleteken, erre a családomat is buzdítom. Családi együttléteket, ünnepi ebédet, a nagyszülők látogatását tervezzük. Ünnepek előtt a rászorulókra is jó figyelmet szentelni, akik számára talán már kevés a biztató szó. Minden napra megkerül a hely, ahol szerepem van, ahol segíteni tudok. Ilyenkor nem mondhatok nemet, mert úgy érzem, hogy ezt Isten küldte, és minden emberben próbálok a Jézus megkeresni. Mindannyian keressük a példaképeket és ha Jézus válik a példaképünké, akkor az ünnep sem a magunk ráhangolódásával telik, hanem másoknak is elvisszük az ünnepet.

Kérdezett: **Kerekes Edit,**
Szegedi Csaba (Agnus Rádió)

Nem vagytok egyedül!

Refis maturandusok ajándéka a kolozsvári magyar nyolcadikosoknak

Bátorító igével és Bibliával ajándékozták meg a Kolozsvári Református Kollégium maturandusai a szakaszáró vizsgájukra készülő kolozsvári magyar nyolcadikosokat. A járvány kiváltotta korlátozások miatt a nyolcadikosokhoz azok vallásánárain, osztálynevelőin keresztül juttatták el az ajándékot, de a kollégisták vizsgájuk előtt személyesen vehették át. A szokás nem új keletű a kollégiumban, már harminc évvel ezelőtt is Bibliával ajándékozták meg az iskolába újonnan érkező kilencedikeseket. Több mint tíz évvel ezelőtt elemi osztályokat is indítottak, így néhány éve saját nyolcadikosai is vannak a Refinek, akiket szintén megajándékoztak az érettségire készülők. Ez az első év, hogy a hagyományt a kollégium falain kívülre vitték, bevonva a kincses város minden magyar nyolcadikosát. Az utóbbi hetekben 220 Biblia talált így gazdára.

■ „Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Filippi 4,6-7) Ezzel a bibliai igével bátorítunk benneteket az előttetek álló próbák idején és kívánjuk, hogy e néhány sor erősítsen, utat mutasson, megvédjen! Mindannyian kézhez kaptátok azt a Bibliát, amelyet erre az alkalomra egy kis személyes üzenettel átadtunk, és sok sikert kívánva most pár sorral kiegészítünk.

A Biblia régidőktől fogva fontos helyet foglalt el a magyar családok életében: a hit jelképe és erősítője volt, és nem mellesleg a gyerekek első olvasókönyve. A Refi „családjában” is nagy szerepe van, és hiszem, hogy lesz, amíg az intézmény állni fog és ember lesz a Földön. A Biblia valahogy mindenkinek mást jelent, de ha jól megfigyeljük, a jelentések nagyon közel állnak egymáshoz. Számomra sosem csupán egy könyv vagy egy tárgy volt. Valamiért sokkal többet jelentett annál. A bentlakásban, az iskolában vagy a templomban mintha lelket kapott volna, életre kelt, és játszott

velem. Valójában sosem találtam meg, ha kerestem, pedig tisztán emlékeztem, hogy valahol lennie kellett egy piros fedelű Bibliának, vagy a régi, kopott Károli fordításból egy példánynak. Aztán amikor úgy éreztem, nincs rá szükségem, egyszer csak előbukkant a semmiből, a ruhákon vagy a szekrény mélyében ott ragyogott porosan. Olyan volt ez, mint az isteni gondviselés, sosem úgy munkálkodott, ahogy én szerettem volna, mégis mindig az én javamra vált.

Sok esetben az otthont hozta vissza a templomillatú könyv. Máskor a legmesszebb éreztem magam miatta. Volt, amikor haragudtam azokért, amiket nekem próbált elmondani. S aztán a legnagyobb lelki békét adta a jelenléte. Részbe volt a Bibliának, mélyreható része a Refiben, akár tudatosan, akár tudat alatt.

Nekünk most az a feladatunk, hogy átadjuk nektek a Bibliákat, de jogos a kérdés, hogy miért adjuk át őket. Minden, ami már régebb óta a szokásvilágunkban él, az szinte közhelyé válik. A Biblia-átadás is ilyen tevékenység lenne, ha nem vigyáznánk rá. Mindenki ismeri, nagy hagyománya van, mindenki áhíttal tekint rá, de félő, hogy igazán mély mondanivalója elhalványul.

Több mint 200 Biblia talált diákgazdára

Szinte minden iskolában a végzősök átadják egy nagy könyvet a következő nemzedék diákjainak. Így volt a régi iskolában, csak ott a könyv nem Biblia volt. De mit is jelképez ez? A rangidősök „átadják” a tudást és hasonlót az elkövetkezőknek.

Az átadással úgy érzem, esztünkben több minden kerül új gazdá(k)hoz. Az alatt a közel négy év alatt, amit a Refiben töltöttem, nemcsak tudásra tettem szert, hanem neveltetésre is. Jó nagy adagra, ami azt illeti. És nemcsak polgári jellegűre – vagy minek nevezem –, hanem vallásosra is, ami nélkül nem ott lennék, ahol ma vagyok. Úgy érzem, hogy mi jóval többet kaptunk a kollégiumban, és idén, a tanév végén, igyekeznünk ebből minél többet átadni.

Kollégistaként a Biblia szerves része mindennapjainknak. Megtanított arra, hogyan járjunk a helyes úton, általa tudunk különbséget tenni jó és rossz között. Az iskolás évek tele voltak megpróbáltatással, sikerrel és kudarcokkal. Mindig megnyugtatót és

erőt adott a tudat, hogy Isten biztos pont, akit akármilyen körülmények között el tudok érni. Kívánom, hogy ezeket a csodás tapasztalatokat ti is átélhessétek a következő években. Ennek első lépése a Biblia és üzenetének átvétele, amely utat mutat és ami által megnyílik szemünk az Isten világára. Nehéz megpróbáltatás előtt álltok, azonban nem vagytok egyedül. Isten a vizsgán és életetek minden szakaszában ott lesz veletek. Ne féljétek, hanem bizalommal kérjétek őt, és átsegít az akadályokon. Fogadjátok szeretettel és hittel e könyvet, zárjátok szívetekbe Isten szavát, és bízzatok, mert számára semmi sem lehetetlen.

Életeteknek azon időszakában vagytok, amikor a felelősség egyre nyilvánvalóbbá válik. Az előttetek álló néhány hónap lehetőséget ad arra, hogy Isten igéjére tekintve, Benne bízva készüljétek tovább a rátok váró megmérettetésre. A Biblia Isten ajándéka, mindaz, amit rajta keresztül üzen nekünk, épülésünket és fejlődésünket szol-

gálja. Bár sokszor kellemetlenül érint egy-egy lecke, amit általa nyerünk mégis semmihez sem fogható. Isten megváltott gyermekeiként a Biblia mindennapjaink része kell hogy legyen. Ő arra vár, hogy nyissuk meg előtte szívünket, mert szólni akar hozzánk és életünket helyes vágányra terelni. Mi más lehetne jobb a Vele való kapcsolat kialakítására, mint az Ő igéjének tanulmányozása?

Ezeket a gondolatokat fogalmaztuk meg számotokra mint végzős évfolyam a kisebb végzős évfolyamnak. Bármikor beléptek a Refi épületébe, jusson eszetekbe a kollégium jelmondata: „Litteris et pietati sacrum”, azaz „A tudomány és kegyesség szentélye”. Tőlünk megkaptátok jelképesen a kegyesség tárgyát, a tudomány megszerzése a ti feladatotok lesz. Isten adjon bölcsességet, és vezesse lépteiteket!

Antal Norbert, Darabont Csenge, Gombár Anna, Szilágyi Ákos
12. osztályos diákok

Tán sosem örültek így farsangnak, mint idén a Kerekdombon

■ Társalgásaink, beszélgetéseink során lépten-nyomon előjönnek a gondolatok: hosszú hónapok óta (el)viseljük a száját és orrot eltakaró maszkot, megannyi egészségvédő szabályt igyekeznünk betartani, a gyülekezetekben próbálunk maximális odaadással közösségi együttléteket szervezni minden korcsoport számára, a gyermekeknek, az ifjaknak, a fiatal felnőtteknek és a szépkorúaknak is, de MEDDIG lehet ezt bírni a

sok-sok korlátozás miatt... Nos, a rugalmasság és egymásra való odafigyelés jegyében a böjt előtti farsangi időszakban gyülekezetünkben a gyermekek számára megszerveztük az évről évre nagy népszerűségnek örvendő farsangi foglalkozást. Úgy éreztük, másképp nem tehetünk: munkatársaink együttműködésével farsangra hívtuk a vallásórákat, természetesen betartva az érvényben lévő egészségvédő szabályokat és rendelke-

zéseket. A vallásórával kezdődő találkozáson a lélek gyümölcseit izlelgettük és máris örömgyümölcscsel hangolódtunk a maszkarázásra.

Majdnem hús jelmezbe bújt gyerek töltötte meg élettel és vidámsággal a templomteret. Rég volt ennyi gyermek s ennyi mosoly, nevetés és felszabadult öröm a szent hajlékban. Szülők, nagyszülők és kíváncsi tesók ülték a templompadokban és várták a farsangi bemutatókat és

a produkciókat. Igazi csodát láthatott a nagyérdemű közönség: láthatatlanná váltak a szájuk és orruk eltakaró maszkok, előbukkantak a felszabadult gyermeki mosolyok, és megeredt a nyelve a szuperhősnek, a madárijesztő ijesztgetett, a vadász lelőtte a csibét kergető rókát, a pandák életre szóló barátságot kötöttek, a varázsló trükközött, a katicabogár a cicával és gepárdal fogócskázott, az oroszlán megkímélte életünket, a bohóc megnevettetett,

és a bankrablóval megígértettük, hogy nem rabolja ki az otthonunkat... A gyermeki kacaj mellett sok szép, vidám dallam társult, s nem tudtunk betelni gyermekeink örömeivel. Azt hiszem, hogy nekünk, felnőtteknek legalább annyira szükségünk volt erre az önfeledt alkalomra, mint a nap maskarába öltözött főszerplőinek.

Nem egyházi ünnep a farsang, de hiszem, hogy Isten közelségében, gyermekeink örömeiben keresztül ismét átélhettük azt a testet-lelket felüdítő örömet, amelyre oly nagy szükségünk volt. Maszk maszk hátán, de nyitott szívvel és lélekkel tudtuk kiengedni magunkból a gőzt, az összegyülemlett feszültséget, a bennünk rekedt frusztrációkat. Nőszövetéses áldozatkész asszonytestvéreink izletes farsangi fánkkal lepték meg a jelmezbe öltözött gyermekeket és a díszes ünnepelő közönséget. Köszönet érte! A szeretetvendégség tökéletes záróakkordja volt e feledhetetlen mókázásnak.

Farsangoltunk, jót nevetünk, ettünk-ittunk, hazamentünk, jövőre visszajövünk!

Fazakas Csaba Árpád
lelkipásztor

